

РЕАЛІЗАЦІЯ МОДЕЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ БУДІВНИЦТВА В УКРАЇНІ

Україна, як і інші країни – члени ООН, приєдналася до глобального процесу забезпечення сталого розвитку та розпочала процес адаптації цілей сталого розвитку з метою встановлення стратегічних рамок національного розвитку України на період до 2030 р. Однією зі складових сталого розвитку є сталий енергетичний розвиток економіки в цілому, глобальними завданнями якого виступають забезпечення загального доступу до недорогого, надійного і сучасного енергопостачання; збільшення частки енергії з відновлюваних джерел у світовому енергетичному балансі; подвоєння глобального показника підвищення енергоефективності.

Аналітичні дані країн ЄС свідчать, що на будівлі припадає 40% загального споживання енергоресурсів, якщо не вжити заходів щодо підвищення енергоефективності, світовий попит на енергоресурси, за прогнозами, зросте на 50% до 2050 року [1]. Таке значне збільшення попиту на енергоносії пояснюється швидким розвитком будівництва, зростаючим попитом на сучасне житло з комфортними умовами проживання. Тому питання підвищення енергоефективності будівель займають центральне місце в екологічних та енергетичних програмах країн світу.

На 21-й конференції сторін Рамкової конвенції ООН зі зміни клімату (2015) було прийнято нову міжнародну угоду – Паризький договір (на зміну Кіотського протоколу), що набуде чинності з 1 січня 2021 року. Паризька кліматична угода потенційно покладає на Україну нові зобов'язання щодо скорочення викидів парникових газів [2], а відтак вимагає створення нового організаційно-економічного забезпечення енергоефективності житлового сектора національної економіки.

Отже, енергоефективність житлового сектора національної економіки (енергоефективність будівель) тісно пов'язана з поняттям «sustainable building» та цілями сталого розвитку (сьома мета – доступна та чиста енергія; 11-та – сталий розвиток міст і спільнот; 13-та – пом'якшення наслідків зміни клімату). Ключовим завданням організаційно-економічного забезпечення енергоефективності житлового сектора національної економіки є створення умов для забезпечення енергоефективності будівель на основі застосування проектного підходу до управління процесом підвищення рівня їх енергоефективності протягом усього її життєвого циклу (від планування до проектування, будівництва,

експлуатації, обслуговування, реконструкції, знесення), що створює умови забезпечення якості навколишнього середовища, ефективного використання ресурсів, таких як енергія, вода й матеріали. Реалізація моделі сталого розвитку будівництва (model of sustainable development for building envelope) вимагає дотримання чотирьох базових принципів: збереження навколишнього природного середовища, справедливості, участі громадськості та майбутнього (рис. 1).

Модель сталого розвитку будівництва ґрунтується на принципах сталого розвитку, що вимагає збалансування всіх факторів стійкості – економічного, енергетичного, екологічного й соціального. Критерієм оцінювання енергоефективності житлових будівель у рамках концепції Sustainable building є сукупність чітко визначених екологічних, економічних, соціальних і технічних показників з урахуванням функціональних вимог до енергоефективності.

Рис. 1. Модифікована модель сталого розвитку для будівництва

Отже, рівень енергоефективності житлового сектора національної економіки має прямий та опосередкований вплив на результати економічної діяльності, зайнятість населення, ціни й тарифоутворення на енергетичні ресурси, добробут населення, соціальний розвиток і сприяє екологічній стійкості країни та її регіонів.

Література

1. Giacomo Di Foggia Energy efficiency measures in building for achieving sustainable development goals. *Heliyon*. 2018. Vol. 4, Issue 11.
2. Денисюк С. П., Таргонський В. А. Сталый розвиток енергетики України у світових вимірах. *Енергетика: економіка, технології, екологія*. 2017. № 3. С. 7-31